

Lukács evangéliuma – 15.

Az elveszett bárány.

¹A vámosok és a bűnösök mind jöttek, hogy hallgassák. ²A farizeusok és az írástudók méltatlankodtak miatta. „Ez bűnösökkel áll szóba, sőt eszik is velük” – mondták. ³Erre mondott nekik egy példabeszédet: ⁴„Ha közületek valakinek van száz juha, és egy elvész belőlük, nem hagyja-e ott a pusztában a kilencvenkilencet, hogy keresse az egy elveszettet, amíg meg nem találja? ⁵Ha megtalálja, örömeiben vállára veszi, ⁶hazasiet vele, összehívja barátait és szomszédait: Örüljetek ti is – mondja –, mert megtaláltam elveszett bárányomat! ⁷Mondom nektek, éppen így nagyobb öröm lesz a mennyek országában egy megtérő bűnösön, mint kilencvenkilenc igazon, akinek nincs szüksége rá, hogy megtérjen.

Az elveszett drachma.

⁸Vagy ha egy asszonynak van tíz drachmája, és egyet elveszít, nem gyújt-e világot, nem seprí-e ki a házát, nem keresi-e gondosan, amíg meg nem találja? ⁹És ha megtalálja, összehívja barátnőit meg a szomszédasszonyokat: Örüljetek ti is – mondja –, mert megtaláltam elveszett drachmámat! – ¹⁰Mondom nektek, az Isten angyalai is éppígy örülnek majd egy megtérő bűnösnek.”

A tékozló fiú.

¹¹Majd így folytatta: „Egy embernek volt két fia. ¹²A fiatalabbik egyszer így szólt apjához: Apám, add ki nekem az örökség rám eső részét! Erre szétosztotta köztük vagyonát. ¹³Nem sokkal ezután a fiatalabbik összeszedte mindenét és elment egy távoli országba. Ott léha életet élve eltékozlta vagyonát. ¹⁴Amikor már mindenét elpazarolta, az országban nagy éhínség támadt, s nélkülözni kezdett. ¹⁵Erre elment és elszegődött egy ottani gazdához. Az kiküldte a tanyájára a sertéseket őrizni. ¹⁶Örült volna, ha éhségét azzal az eledellel csillapíthatta volna, amit a sertések ettek, de még abból sem adtak neki. ¹⁷Ekkor magába szállt: Apám házában a sok napszamos bővelkedik kenyérben – mondta –, én meg éhen halok itt. ¹⁸Útra kelek, hazamegyek apámhoz és megvallom: Apám, vétkeztem az ég ellen és teellened. ¹⁹Arra, hogy fiadnak nevezz, már nem vagyok méltó, csak béreseid közé fogadj be. ²⁰Csakugyan útra kelt

és visszatért apjához. Apja már messziről meglátta és megesett rajta a szíve. Eléje sietett, a nyakába borult és megcsókolta. ²¹Erre a fiú megszólalt: Apám, vétkeztem az ég ellen és teellened. Már nem vagyok méltó arra, hogy fiadnak nevezz. ²²Az apa odaszólt a szolgáknak: Hozzatok hamar a legdrágább ruhát és adjátok rá. Az ujjára húzzatok gyűrűt, és a lábára sarut. ²³Vezessétek elő a hizlalt borjút, és vágjátok le. Együnk és vigadjunk, ²⁴hisz fiam halott volt és életre kelt, elveszett és megkerült. Erre vigadozni kezdtek. ²⁵Az idősebbik fiú kint volt a mezőn. Amikor hazatérőben közeledett a házhoz, meghallotta a zeneszót és a táncot. ²⁶Szólt az egyik szolgának és megkérdezte, mi történt. ²⁷Megjött az öcséd, és apád levágta a hizlalt borjút, hogy egészségben előkerült – felelte. ²⁸Erre ő megharagudott, és nem akart bemenni. Ezért az apja kijött és kérlelte. ²⁹De ő szemére vetette apjának: Látod, én annyi éve szolgállok neked és egyszer sem szegtem meg parancsodat. És nekem még egy gödölyét sem adtál soha, hogy egyet mulathassak a barátaimmal. ³⁰Most meg, hogy ez a fiad megjött, aki vagyonodat rossz nőkre pazarolta, hizlalt borjút vágattál le neki. – ³¹Az mondta neki: Fiam, te mindig itt vagy velem, és mindenem a tied. ³²S illet vigadnunk és örülnünk, mert ez az öcséd halott volt és életre kelt, elveszett és megkerült.”